

Arrest

nr. 142 071 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 28 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. THIEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2014 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾: K. B. geboren te Tetuan, op 24.02.1989, onderdaan van Marokko, wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 28.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 30.09.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar voor de helft uit hoofde van bendevoorming - aanstoker of hoofd (informatica fraude).

Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht.

Zij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) 2.1. Eerste middel: schending evenredigheidsbeginsel

Het gevolg van de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken is dat het gezinsleven van verzoeker ophoudt te bestaan (Arbrb Brussel, 15.09.04, J. dr.. jeun. 2005, afl. 242, 35).

De dienst Vreemdelingenzaken heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de rechten die in deze gelden ten opzichte van verzoeker die door de bestreden beslissing evenzeer geschonden worden. Door deze afweging niet te maken schendt verweerster het evenredigheidsbeginsel.

Het is onmogelijk voor verzoeker om gedurende zijn afwezigheid voor een langere periode enige vorm van gezinsleven te onderhouden;

Het is praktisch gezien uitgesloten dat het gezin van verzoeker hem hierbij zou kunnen vergezellen, nog onafgezien van de wenselijkheid hiervan.

Dit betekent concreet dat alle banden tussen verzoeker en zijn gezin de facto zouden verbroken worden.

De bestreden beslissing maakt een disproportionele aantasting van het gezinsleven en het privé-leven van verzoeker uit in vergelijking met het nagestreefde doel;

De aangevochten beslissing is dan ook onevenredig aan het nagestreefde doel nu de uitvoering ervan de scheiding van verzoeker met zijn gezin tot gevolg heeft.

Dat het middel ernstig is.

2.2. Tweede middel: schending zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing stelt:

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing te steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Doordat de zaak niet grondig is onderzocht heeft de administratie het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Hier gaat verweerster er aan voorbij dat ook een tijdelijke verwijdering zodanig lang kan duren dat zij een schending van art. 8 EVRM uitmaakt. Er werd door haar dan ook geen correcte, noch concrete afweging gemaakt tussen de gevolgen van deze tijdelijke verwijdering, hierbij rekening houdend met de mogelijks lange duur hiervan en het recht van verzoeker op een gezinsleven.

Er werd door de administratie dan ook geen belangenafweging gemaakt

2.3. Derde middel: Schending van artikel 8, lid 1 EVRM

Artikel 8, lid 1 EVRM stelt "eenieder recht heeft op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven;

Verzoeker woont samen met mevrouw T. en de heer A..

Een tijdelijke verwijdering van de verzoeker zou dan ook een ernstige beschadiging van het gezinsleven van verzoeker en zijn menselijke integriteit en waardigheid zou inhouden.

Verzoeker kan enkel door verder op Belgisch grondgebied te verblijven een volwaardig gezinsleven met zijn familieleden behouden.

Het komt er op aan een afweging te maken tussen het legitiem belang van de staat bij controle van de immigratie en de schade die het nastreven van dit doel toebrengt aan de rechtszoekende, waarbij deze afweging dient te gebeuren rekening houdende met alle specifieke en relevante elementen eigen aan de zaak.

Dat het onmogelijk is voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in een andere staat;

Dat dit gebrek aan gezinsleven blijvende schade aan het gezin als dusdanig, evenals aan verzoeker, zijn vriendin en de kinderen kan aanbrengen;

De verweerster heeft hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden bij het nemen van haar beslissing;

Wanneer een weigering van verblijf een zodanig ernstige inbreuk op het gezinsleven uitmaakt dat zij niet in verhouding staat tot het doel nagestreefd door de overheid, dan is deze weigering een inbreuk op art. 8 EVRM (Arbeidsrechtbank Brussel, 3 maart 2003, Soc. Kron. 2004-2005, 274).

De weerslag op het gezinsleven van verzoeker is evident uitermate ernstig, nu verdere sociale en menselijke banden slechts kunnen worden uitgebouwd bij aanwezigheid van verzoeker bij zijn gezin.

Indien er wel rekening wordt gehouden met al deze elementen is de bestreden beslissing niet in overeenstemming met het recht op een gezinsleven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.4 Vierde middel: de motivering van de beslissing van de verweerster is niet correct.

In dossiers omtrent migratie is het belangrijk dat de motivering voor een dergelijke verregaande maatregel als een uitzetting evident correct dient te worden gemotiveerd. Het zal voor de Raad duidelijk zijn dat de verweerster hieraan de nodige aandacht dient te formuleren.

In casu stelt de verweerster als hoofdonderdeel om de verzoeker het land uit te zetten dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan bedevorming – aanstoker of hoofd.

Zulks in niet correct. Verweerder werd inderdaad veroordeeld voor een aantal feiten inzake informatica fraude, doch de betichting dewelke door de verweerster wordt weerhouden werd niet aanvaard en de verzoeker bekwam hiervoor de vrijspraak.

In deze is de motivering van het verbod om België gedurende acht jaar in te reizen niet correct en dient het te worden vernietigd. Huidig middel is bijgevolg ernstig. (...)"

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekende partij meent dat de motivering niet correct is omdat zij inderdaad werd veroordeeld voor een aantal feiten doch dat de betichting dewelke door verweerder werd weerhouden niet aanvaard werd en zij hiervoor de vrijspraak bekwam.

2.4. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar voor de helft werd veroordeeld omwille van informatica fraude. De correctheid van deze feiten blijkt overigens uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Veurne, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, waarbij zij werd veroordeeld "tot een definitief geworden

gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar” voor informaticafraude. Uit dit vonnis blijkt dat verzoekende partij zich herhaalde malen schuldig heeft gemaakt aan voormelde veelvuldige feiten. Het loutere feit dat zij voor een aantal tenlasteleggingen werd vrijgesproken, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat op basis van voormelde gegevens, de verweerder oordeelt dat *“Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod”*. De Raad stelt bovendien vast dat in het vonnis van de Correctionele Rechtbank eveneens het volgende vermeld staat: *“Daar één van de drijfveren van deze feiten het winstbejag was en het gemakkelijke geldgewin (...)”* (zie p. 38 van het vonnis). Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of op grond van verkeerde feitelijke gegevens. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een eerste, tweede, en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De eerste drie middelen worden daarom hier samen besproken.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij samenwoont met haar tante. Verder blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat een broer en twee nonkels eveneens in België zouden verblijven. Verzoekende partij is verder vrijgezel zonder kind(eren).

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term *‘familie- en gezinsleven’* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar tante en diens gezin, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar tante en dat er nog andere familieleden op het grondgebied verblijven. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verzoekende partij beweert voorts nog een vriendin en kinderen te hebben doch dit wordt op geen enkele wijze gestaafd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.8. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.9. Het eerste, tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER